

H.P.B:N ESOTEERINEN KOULU

Pekka Ervastin esitelmä 10.5.1931

Helena Blavatskyn eli H.P.B:n esoteerinen koulu alkoi nimellisesti ja virallisesti vasta lokakuussa 1888, mutta voimme sanoa, että hänen esoteerinen koulunsa oli ollut olemassa aina siitä saakka, kun hän astui maailmaan työhönsä, sillä hän itse oli omassa personassaan kuin esoteerisen valon keskus, suuremman sisäisen tiedon ja valon keskus. Sentähden oli luonnollista, että hän alusta lähtien veti ympärilleen ihmisiä, totuudenetsijöitä, jotka tunsivat, että hänellä oli heille jotain antaa, että hän voi lisätä heidän ymmärrystään ja tietoaan maailman salaisuuksista. Ja niin voimme sanoa, että H.P.B:n esoteerinen koulu oli Teosofisen Seuran perustamisesta lähtien ja sitä ennen.

Asia olikin toinen, niinkuin muistamme teosofisen liikkeen alkuaikoina, sillä Teosofinen Seura oli silloin jaettuna kolmeen osastoon, joista ensimmäisen eli korkeimman muodostivat mestarit eli Salaisen Veljeskunnan vihityt jäsenet. Toisen muodostivat mestarien kokeelle ottamat oppilaat eli, niinkuin voisimme sanoa, esoteristit, jotka olivat jo jättäneet ensimmäiset askeleet ja joihin mestarit olivat kääntäneet huomionsa ja panneet myrskyn heidän elämäänsä. Ja kolmannen muodosti itse Seura ohjelmapykäliseen.

Näin oli alussa. Ja tietysti voimme käyttää nimitystä „esoteristi“ kaikkiin niihin nähden, jotka rupesivat madame Blavatskyn johdolla tutkimaan asioita. Ja oli useita ihmisiä, jotka kyllä yrittivät. Madame Blavatsky sanoo itse eräässä kirjoituksessaan, että oli yli 70 kokeelle hyväksytyä oppilasta, mutta samassa kirjoituksessa hän myöskin sanoo, että kolme niistä ei vielä ollut langennut ja niistä kolmesta oli yksi niin onnistunut, että hän todella oli tullut vihityksi.

Näistä madame Blavatskyn sanoista näkyy, kuinka vaikeaa ja hataraa itse asiassa on tulla mestarin opetuslapsiksi, kuinka pitkä on se taival ja kuinka harva ihminen, oli hän kuinka harras ja innostunut tahansa, siihen työhön kykenee. Madame Blavatsky mainitsee itse niistä esimerkeistä, joita saattaa tulla niille, jotka siihen pyrkivät. Oli nuori englantilainen, Brown nimeltään, joka oli kuullut teosofiasta ja tutkinut jonkun verran spiristismiä kotimaassaan Englannissa. Hän matkusteli paljon ja tuli lopulta Intiaan. Täällä hän asetti päämääräkseen mestarin löytämisen, ja hän ymmärsi, että se kävisi paraiten päinsä Teosofisen Seuran välityksellä. Sentähden hän kirjoitti eversti Olcottille ja pyysi saada tulla hänen työ- ja matkatoverikseen. Eversti Olcott kirjoitti pitkän kirjeen mr. Brownille koettaen siinä torjua hänen tarjoustaan selittäen, että se on niin pettymystä tuottava työ. Mutta kun mr. Brown ei pelästynyt, niin Olcott antoi hänen tulla ja seurata häntä matkoilla. Madame Blavatsky hyväksyi sen ja hän tunsu kiintymystä mr. Browniin. Ja tapahtui tälle Brownille, että kun hän oli eversti Olcottin seurassa, hän sai nähdä mestarin ensin näyssä ja sitten astralisesti omilla silmillään yöllä siten, että hän oli hereillä ja näki, kuinka mestari tuli hänen luokseen ja keskusteli hänen kanssaan. Ja sitten hänelle tapahtui vielä se erikoinen onni, että hän näki mestarin fyysillisesti, kun mestari tuli eversti Olcottia tapaamaan.

Nyt tietysti voisimme luulla, että tämänlaatuiset kokemukset olisivat omiansa vakuuttamaan epäilijää, mutta jos ihminen ei ole valmis siihen epäitsekäaseen työhön, jota mestarit aina ovat odottaneet ihmiseltä, niin hän voi joutua harhaan. Mr. Brown matkusti Eurooppaan innostuneena ja hartaana ja rupesi tukimaan rosenkreutziläisyyttä ja yleensä länsimaalaista okkultismia. Sitten hän joutui Amerikkaan ja siellä joutui hän kosketuksiin erään rouvan kanssa, joka oli teosofisen looshin johtohenkilöitä eräessä kaupungissa. Tämä rouva oli selvänäköinen, hänellä oli astralisia kykyjä, ja kun hän kuuli mr. Brownista, niin hän pyysi häntä tulemaan auttamaan häntä jossakin työssä. Ja mr. Brown

tuli, ja he rupesivat yhdessä julkaisemaan erästä teosofista lehteä, „Okkultinen sana“. Tässä aikakauskirjassa he seurasivat mystiikkaa ja länsimaalaista okkultismia niin paljon kuin osasivat. Ja he luulivat pääsevänsä hyvin pitkälle, kun lyövät tietonsa yhteen. Ja he ajattelivat, että kun rouva on mediumistinen ja he molemmat ovat tehneet ja yhä tekevät innokasta teosofista työtä, niin mestarien velvollisuus on ilmestyä heille, tulla heidän luokseen. Mutta kun ei kukaan mestari tullut, oli seurauksena, että he kirjoittivat lehteen: „ei meidän tarvitse juosta kaikenlaisten itämaalaisten mestarien perään tullaksemme autuiksi, on parempi, että tyydymme länsimaalaisiin opettajiin ja länsimaalaiseen vapahtajaan, Kristukseen.“ Sitten kului joitakin aikoja, ei tullut mitään heidän hommastaan, lehti lakkasi, mr. Brown tuli pois Amerikasta, joutui naimisiin ja tuli roomalais-katolilaiseksi. Mr. Brown säilytti kuitenkin tasapainon, hän ei tullut millään tavalla onnettomaksi eikä vaaralliseksi, hän vain luisui pois siitä, mikä hänellä oli nuorena ollut ja tuli roomalais-katolisen kirkon turvalliseen satamaan.

Tämä, vaikkei se ole suorastaan varoittava esimerkki, näyttää kuitenkin, kuinka ihmisen, joka ei oikealla tavalla jatka kokeilujaan ja sitä elämää ja työtä, jota teosofiset mestarit odottavat, lopulta käy. On kyllä toisenlaisia esimerkkejä hyvinkin hartaista pyrkijöistä. Madame Blavatsky mainitsee heistä, että jos he eivät jaksaa vastustaa sitä pahaa, mitä heissä itsessään on, se nousee määrätysissä kohdassa pinnalle ja he lankeavat rikoksiin, tulevat murhaajiksi, juupoiksi tai harjoittavat kaikkea pahaa. Sentähden madame Blavatsky huomautti usein siitä, kuinka vaarallista ja uhkarohkeaa on koettaa päästä mestarin oppilaaksi, pyrkimään tietoon, sillä jos ei ihmisellä ole rakkautta, jos ei hänen sydämensä pala rakkaudesta ihmisiä kohtaan, ihmiskuntaa kohtaan, Jumalaa kohtaan, niin eivät mitkään hyvät motiivit hänessä kestä, kun tulevat suuremmat ponnistukset eteen. Rakkaus on ainoa, joka auttaa häntä silloin, kun kaikenlaiset kuilut avautuvat hänen jalkojensa edessä.

Sentähden on, kuten apostoli sanoo: „Rakkaus on korkein, mitä minulla olisi, jos ei minulla olisi rakkautta.“

Tämä kokemus oli monella, monella teosofilla. Ja me tiedämme, että kun tuli vaikeat ajat Teosofiselle Seuralle, jolloin madame Blavatskya ruvettiin parhaamaan ja panettelemaan ja toittamaan nykyajan suurimmaksi petturiksi, niin monet, monet teosofit Teosofisessa Seurassa, jotka eivät olleet niin syvästi ajatelleet asioita, rupesivat epäilemään yleensä kaikkea, eivätkä käsittäneet, mitä teosofia oli ja mitä mestarit olivat, joiden luo ja joiden kaltaisiksi pyrittiin. Monet tunsivat itsensä välinpitämättömiksi tai langenneiksi niihin ansoihin, joita mustat ja harmaat veljet virittivät ja joita viime esitelmissä olemme koettaneet esittää. Monet teosofit rupesivat pyrkimään maalliseen menestykseen, kunniaa ja rikkautta tavoittelemaan, asettamaan maallisia arvoja elämän sisällöksi. Teosofeihin alkoi tulla tuommoinen tyhjänpäiväinen henki. Tietysti oli niitäkin, jotka olivat hartaita ja vakavia. Mutta kun moniin tuli epäilyksen henki, silloin madame Blavatsky päätti, että on perustettava esoteerinen osasto, johon on koottava niitä, jotka todella tahtovat pyrkiä. Tuo vanha pyrkimys oli ollut kuin satunnaista, monet olivat tulleet madame Blavatskyn luo, ilman että häntä kukaan oli kehoittanut. Nyt piti perustaa osasto, johon sai liittyä jäseneksi, mutta jossa jokainen lupaisi ehdottomasti totella madame Blavatskyn määräyksiä, mikäli ne koskivat teosofisia asioita. Siinä jäsenet saivat madame Blavatskylta lähempää opetusta, filosofista opetusta ja sitten harjoitteluopetusta ja muitakin neuvoja. Ja niin perustettiin esoteerinen osasto, johon sangen pian liittyi useampia satoja jäseniä ja jonka opettajana oli madame Blavatsky.

Koska me vielä vietämme madame Blavatskyn 100-vuotismuistoa ja tämän kuun kahdeksantena päivänä oli Valkoisen Lotuskukan juhla, jota vietetään madame Blavatskyn kuolinpäivän muistoksi – hän kuoli v. 1891 toukokuun 8 p:nä –

ja myöskin muiden teosofisten vainajien muistoa vietetään sinä päivänä, niin tekee mieleni jatkoksi näihin esitelmiin puhua ei tietysti madame Blavatskyn esoteerisista neuvoista, yksityiskohdaisista neuvoista, jotka yhä luonnollisesti ovat esoteerisia, vaan hänen parista filosofis-okkultisesta opetuksestaan, joita hän antoi esoteristeille. Minullakin oli suuri onni ja kunnia joutua tähän kouluun, ei tietysti madame Blavatskyn eläessä, vaan v. 1896, viisi vuotta hänen kuolemansa jälkeen, jolloin ei ollut vielä tapahtunut minkäänlaista reorganisationia, vaan jolloin vielä noudatettiin madame Blavatskyn traditionia. Mutta pian sitten kaikki muuttui, ettei ole voitu puhua madame Blavatskyn esoteerisesta koulusta, vaan mrs. Besantin ja muiden. Hänen filosofisia opetuksiaan annettiin kyllä myöhemmin ja ehkä vielä tänäpäivänäkin kaikille Teosofisen Seuran esoteristeille. — En tee mitään rikosta, jos puhun parista seikasta, koska ne ovat osittain tulleet julkaistuiksi.

Me olemme tällä vuosisadalla paljon puhuneet siitä, kuinka ihminen on mikrokosmos ja kuinka ympäröivä aurinkokunta on makrokosmos. Ja heti alussa, kun madame Blavatsky opetti esoteristeja, hän tahtoi teroittaa tätä seikkaa opetuslastensa mieleen: ihminen on mikrokosmos verrattuna aurinkokuntaan ja koko suureen maailmaan makrokosmoksena. Ja hän viittasi eräeseen seikkaan, nimittäin siihen, että voidaan nähdä selvä analogia suuren luontoäidin ja ihmisäidin välillä. Suurella luonnolla hän tarkoittaa koko ilmennyttä maailmankaikkeutta. Siis koko se aurinkokunta ilmenee meidän aurinkokunnassamme. Se on toteutuneena ja se on saanut alkunsa luonnon äidistä, sanokaamme, tämän aurinkokunnan äidistä. Jos sanoisimme, että aurinkokunta on kuin poika, jonka takana ovat äiti ja isä, niin isä pysyy siellä jossakin aivan tuntemattomana, mutta äiti on se, joka synnyttää maailman, tämän aurinkokunnan. Ja samalla tavalla on myöskin tässä ilmenneessä maailmassa. Äiti tässä synnyttää lapsen. Vaikkei isää tunnettaisi, niin äiti on se, joka synnyttää

lapsen, äiti ylläpitää ihmismaailmaa, ilman äitiä ihmiskunta kuolisi sukupuuttoon. Äiti on se ihmeellinen mysterio, joka ylläpitää koko ihmiskunnan.

Nyt silloin H.P.B. viittasi juuri siihen analogiaan, mikä on olemassa äidin kohdussa muodostuvan sikiön ja avaruudessa maailman välillä. Ja on myöskin huomattava, kuinka seitsemän periaattia, joista madame Blavatsky puhuu, aivan selvästi näkyy tai heijastuu sekä maailmassa että ihmisen sikiössä.

Jos tutkitaan ihmiskiötä, kun se kohdussa ensin muodostuu, niin siinä on silloin ensimmäisenä tuo *embryoksi* sanottu sikiö, sikiön siemen. Ja tämä *embryo*, sanoo madame Blavatsky, vastaa aatmaa periaateissa ja sitten se vastaa sitä ensimmäistä Leibnizin monaadia, ilmenemisen pistettä, josta koko aurinkokunta syntyy. Kun elämä ensin alkaa herätä, se ilmenee yhdessä pisteessä, se on yksi atoomi, monaadi, korkealla tasolla. Nyt äidin kohdussa tämä *embryo* vastaa aatmaa. Sitten siitä *embryosta* lähtee ulos jonkinlainen neste, eikä se hajoa minne vain, vaan se muodostuu kalvoksi, tai niinkuin luonnontutkijat sanovat, sikiöstä lähtee kalvo ja siinä virtaa neste. *Amnioksi* nimitetään sitä kalvoa. Tämä amnioottinen neste vastaa buddhia. Se on säteilevä voima, rakkauden voima, joka lähtee aatmasta ja se on buddhi ja se on se ensimmäinen elämän virta, joka virtaa ulos tuosta pisteestä, monaadista. Ja se *amnion* eli kalvo, joka ympäröi *embryota*, vastaa maailmankaikkeudessa sitä piiriä, jonka Logos piirtää avaruuteen ja joka muodostuu tuoksi ympyräksi eli kehäksi, jonka yli saa astua, koska se on kuin aurinkokunnan ympärskehä. Se vastaa siis *amnia*, tuota kalvoa, joka muodostuu sikiöstä lähteneenä. Madame Blavatsky sanoo, että tämä vastaa manasta eli suurta maailmanjärkeä maailmankaikkeudessa. Ja voimme lisätä, että tuo kalvo ja maailmankaikkeuden suuri kehä vastaavat myös tai ovat sama kuin aurinen muna, se meidän auramme, jossa on määrätty piirteet, mikä tekee sen munan muotoiseksi, ja se muodostaa kuin meidän maailmamme ääriviivan.

Jos esimerkiksi joku jumalallinen olento katselee meitä, hän ei näe meitä fyysillisinä olentoina, vaan ympyriäisinä olentoina, siis tuossa aurisessa munassa, ja näkee siinä valoilmioita ja myös inhimillisiä ulkopiirteitä. Tämä on meidän korkeampi minämme, joka näkyy, ja jos se on vähän kehittynyt, niin meidän ulkopiirteemme, joita meidän fyysiset piirteemme vähän vastaavat, ovat hämäriä ja epäselviä. — Tämä on se korkeampi kolmio.

Sitten on sikiössä huomattava n.s. keltuaispussi, latinaksi *vasicula umblica*, joka oikeastaan merkitsee napanauhapussia, mutta suomeksi sanotaan kuitenkin keltuaispussi, sillä se on se munankeltuainen. Se on myös lähtenyt ulos *embryosta*, ja meidän biologit sanovat, että äidistä lähtee ravintoa sikiöön alkuaikoina. Sitä lähtee toisen elimen kautta, joka muodostuu sikiössä ja josta kohta puhutaan, mutta alussa, arvelevat biologit, lähtee ravintoa keltuaispussin kautta sikiöön. Mutta mikä sen tehtävä oikeastaan on, sitä eivät ole meidän tieteelliset tutkijamme ymmärtäneet, sanoo madame Blavatsky. Sen tehtävä on, sanoo hän, välittää sikiöön kosmillisia voimia. Siis sikiö ei siellä äidin kohdussa ole millään tavalla eristetty maailmankaikkeudesta. Sikiö joutuu yhteyteen maailmankaikkeuden voimien kanssa, siis, niinkuin astrologit epäilemättä tietävät, tähdet voivat vaikuttaa jo sikiöön. Keltuaispussi välittää siis suuria kosmillisia voimia sikiöön. Ja mitä periaatteita tämä keltuaispussi vastaa? Se vastaa kaamaa, siis halua, himoa. Ja aurinkokunnassa tämä on edustettuna kaikenlaisten elementtivoimien ja elementtihenkien, näkymättömässä olevien suurten joukkojen ja enkelien kautta.

Tämä on siis neljäs periaate, keskivälillä oleva eli kaama. Ja kun sikiöstä on tullut ihminen ja ihminen on kasvanut, niin juuri tämä kaama yhdistää hänet kaikkiin aurinkokunnan voimiin, sillä tässä kaamassa juuri tuntuvat planeettain ja tähtien vaikutukset. Ihmisen huomaamatta herää hänessä kaikenlaisia haluja ja himoja, tähdistä tulee kosmillisia voimia ja ne vaikuttavat hänen kaamaansa. Tähtivoimat hallitsevat sillä tavalla, jos ei

ihminen ole tullut oman itsensä herraksi, on hän kaaman välityksellä kosmillisten voimien heiteltävänä.

Sitten seuraava tässä sikiössä on n.s. *allantois*. Se on myöskin jonkinlainen pussimuodostuma, joka lähtee ulos. Se tuntuu olevan jonkinlainen virtsarakko, sanovat biologit, mutta myöhemmässä sikiöelämässä se muodostuu *placentaksi* eli istukaksi ja välittää siis suorastaan ravintoa äidistä sikiöön. Ja aatma on se, joka on ravinnon välittäjä, jonka kautta elämänvoima tulee äidistä sikiöön. Ja se vastaa praanaa ja suuressa aurinkokunnassa siis sitä eetteriä, joka elähdyttävänä lähtee auringosta ja joka täyttää koko aurinkokunnan ja elähdyttää kaikkia muotoja aurinkokunnassa, tulee meihin ihmisiin, kasveihin, eläimiin. Tämä aurinkoenergia, praana, on joka kohdassa maapallolla.

Ja me tiedämme, että sikiötä ympäröi, sen ympäri muodostuu kalvo, jota nimitetään *chorioniksi*. Se on karvakalvo, mutta sen sisällä on myös neste, ja se neste on munanvalkuainen. Ja munanvalkuaisneste vastaa periaatteissa eetteriruumista ja *chorion* fyysillisestä ruumista. Aurinkokunnassa vastaa tätä munanvalkuaista astralimaailma, astralivalo, joka korkeammassa puolellaan on jumalallinen, mutta alemmassa hyvin pirullinen. Ja maailmankaikkeudessa *chorionia* vastaa näkyväinen, ulkonainen, fyysillinen maailma. Siinä ovat heti sikiön eli *embryon* periaatteet ja myöskin meidän aurinkokuntamme periaatteet.

Madame Blavatsky on tällä tavalla tahtonut huomauttaa, mikä analogia on olemassa ihmisen ja aurinkokunnan välillä, ihminen mikrokosmoksena ja aurinkokunta makrokosmoksena. Ja hän puhuu silloin äidistä ja huomauttaa vielä erään toisen seikan juuri äidistä ja naisesta. Hän huomauttaa siitä, että vuosimiljoonia sitten ihmiset olivat kaksisukuisia, jokainen ihmisolento oli kaksineuvoinen, suvun jatkaminen ei tapahtunut niinkuin nyt, vaan siinä kaikki oli yhdessä. Ja sitten kun kolmannessa juurirodussa jakautuminen kahteen sukupuoleen tapahtui, niin nämä sukupuolet tulivat erilaisiksi, toinen positiiviseksi eli miehelliseksi ja toinen negatiiviseksi eli naiselliseksi,

mutta sillä tavalla, että pienempi kehitys ja analogia maailman-
kaikkeuden puoleen jäi miehen puolelle ja suurempi kehitys ja
täydellisyys jäi naisen puolelle. Madame Blavatsky huomauttaa
nimenomaan siitä, vaikkemme tässä ehdi sitä perustella, että
luonnon täydellinen luku on kymmenen (10), jossa on silloin
kaikki, muuten on yhdeksän (9) ilmenneen luonnon luku.
Yhdeksän näkyy esimerkiksi siitä, että ilmenneessä maailmassa
on yhdeksän erilaista enkelijärjestöä, mutta niiden takana on
Jumala itse kymmenentenä. Nyt on jokaisessa yksilössä tämä
luku 9 tai 10, ja se on meidän fyysisissä organismissamme
symbolisena tai realisoituna niissä aukoissa, jotka ovat ihmisen
ruumiissa: kaksi silmää, kaksi korvaa, kaksi sierainta ja suu, siis
seitsemän ihmisen päässä. Sitten on vielä kolme, mutta niistä on
vain kaksi miehellä ja kolme naisella. Ja tämä, sanoo madame
Blavatsky, selvästi osoittaa, että nainen on tavallaan korkeam-
malla oleva olento, aivankuin kehittyneempi, hänellä on suurem-
pi mahdollisuus saavuttaa täydellisyys kuin miehellä. Ja sitten
madame Blavatsky kuin leikillä viittaa siihen, että kun vanhassa
Egyptissä mies ja nainen menivät naimisiin, miehen aina täytyi
luvata uskollisesti totella vaimoaan. Vanhat egyptiläiset tiesivät,
että nainen edustaa jotain korkeampaa, miehelle oli parasta ja
turvallisinta totella häntä. Jos mies tulee liian itsenäiseksi ja
alkaa kulkea omia teitään, hän joutuu harhaan. Hän on suuri
lapsi, jota vastoin nainen on äiti, joka tietää, kuinka tulee kulkea.

Tässä on suurta viisautta, se vaikutti minuun hyvin avartava-
sti jo nuorena, vaikka en osannut arvostella niitä asioita, mutta
elämässä olen sitten huomannut, että kyllä se on tähän suuntaan.

Nyt voisimme silloin kysyä: eikö aina sanota, että miehen
ruumiissa on helpompi saavuttaa kaikista korkeimmat kehitys-
määrät? Emmehän tunne korkeaa mestaria, joka olisi naisen
ruumiissa. Kaikista korkeimmat vapahtajat ovat aina olleet
miehen ruumiissa. Miten on ymmärrettävä, että naisen ruumis
olisi lähempänä luontoa ja siis korkeampi, jos kaikista korkeim-
mat henkiolennot ovat aina käyttäneet miehen ruumista? Se ei

ole niin vaikea filosofinen asia, kuin ensi kuulemalta luulisi, sillä mikä tekee okkultisen kehityksen yleensä mahdolliseksi korkeammassa ja kauniimmassa merkityksessä? En puhu mustasta tai muusta kuin valkoisesta okkultismista, ja mikä tekee valkoisen pyrkimyksen helpoksi? Sen tekee positiivinen eetteriruumis. Sillä mikä on itse asiassa henkinen eli okkultinen pyrkimys? Se on aina siveellinen pyrkimys, siinä ei äly riitä, se on aina pyrkimys luonnetta kasvattamaan, se on pyrkimystä antamaan valtaa rakkaudelle, kauneudelle ja puhtaudelle. Ja kuka voi luonnetta kasvattaa helpommin kuin hän, jolla on positiivinen eetteriruumis. Luonteen kasvattaminen on aina tekemisissä eetterivoimien ja eetteriruumiin kanssa, sillä minä en saa mitään pahetta pois, en mitään hyvettä itseäni, jollei se tule minun eetteriruumiiseeni. Ei riitä, että tunnen ja ymmärrän kaikkea kaunista, vaan se vaatii, että minun täytyy tahtoni koko voimalla muovaila itseäni. Ajatus ja tunne ovat ainoastaan kuin tahdon palvelijoita, minun tahtoni koskee minun luontoani, se on se, joka on vipu. Ja mies, joka on fyysillisen ruumiinsa puolesta positiivinen, on positiivisesti polarisoitu fyysillisessä ruumiissaan, hän on eetteriruumiissaan negatiivinen, hän on siinä hieman heikompi. Miehellä on helppo kehittää järkeä ja voimia, jotka kuuluvat järkeen ja fyysilliseen ruumiiseen, mutta jos mies pannaan kasvattamaan luonnettaan, esimerkiksi luopumaan jostakin, vaikkapa tupakasta, johon hän on saanut tottumuksen ja se tottumus asuu eetteriruumiissa, niin hän joutuu ahtaalle. Jos hänen täytyy voittaa itsensä, hänellä ei ole positiivista voimaa eetteriruumissa, vaan hän on negatiivinen siinä. Hän ajattelee tuhat ja yksi syytä, miten on filosofisesti turhaa luopua siitä paheesta, ei hän ymmärrä, että se mitään tekee, vaikka hän polttaa tupakkaa tai ottaa snapsit. Jos hän jotain yrittää, pitäisi siinä olla intelligenssiä. Ja se riippuu siitä, että hän on negatiivinen eetteriruumiissaan, hän on heikko. Sentähden semmoinen mies todella tekee suurta työtä, joka siinä suhteessa voittaa

itsensä. Ja onhan niitä tietysti semmoisia, jotka luopuvat vaikkapa tupakasta ja vielä vaikeammista asioista.

Tämä on seikka, josta kaikki ihmiset eivät ole kyllin selvillä, eivät naisetkaan. Mutta naisille on luonnonmukaisempaa kasvattaa luonnettaan, kasvattaa itseään hienommaksi, siveellisemmäksi. Ja mies, joka on luonnon kannalla, hän aivankuin odottaa, että nainen on puhtaampi, siveellisesti parempi olento. Ja nainen itse odottaa sitä itseltään, kun hän on luonnon kannalla, luonnollinen. Hän tietää, että hänen täytyy olla siveellisempi, puhtaampi, korkeampi, kaikella tavalla kauniimpi olento kuin mies: mikä nainen minä olen, jos en ole parempi, silloinhan olen mennyt miehen tasolle. Ja nainen on äiti sisässään, hän katselee miehiä kuin suuria lapsia: ei miehiä ole paljon maailmassa, kaikki ovat poikia, ja jos saan pahankurisen lapsen kasvatettavakseni, täytyy minun olla parempi kuin hän.

Se perustuu luonnon suureen towiseikkaan, että naisella on hienompi organismi, että hän on saanut luonnolta enemmän kuin mies. Hänellä on eetteriruumis positiivinen.

Mutta jos ymmärrämme, että naisen on helpompi ja luonnollisempaa kulkea valkoisen okkultismin epäitsekästä tietä kuin miehen, niin toiselta puolen: miksi ovat sitten oikein kehittyneet ihmiset ilmestyneet miehen ruumiissa? Siihen meidän täytyy sanoa eräs lyhyt sana: kun ihminen saavuttaa määrätyn kehitysasteen, jos ihminen saavuttaa vihkimyksen, silloin hänen eetteriruumiinsa on positiivinen ja jää positiiviseksi. Siis naisten on helpompi päästä vihkimykseen, ja kun he sen saavuttavat, jää eetteriruumis positiiviseksi. Ja kun he sitten syntyvät miehinä ollessaan vihityitä, niin heidän eetteriruumiinsa on positiivinen, he tulevat täydellisellä tavalla miehiksi, niin että heidän sekä fyysillinen että eetteriruumiinsa on positiivinen. Ja silloin, kun he ovat kaikin puolin positiivisia, heidän on helpompi kasvattaa itseään sillä korkeammalla tiellä, jolla fyysillinenkin ruumis kasvatetaan. – Tässä on tuo salaisuus.

Minun tekisi vaan mieleni painaa nämä asiat kaikkien n.s. kauniimpaan sukupuoleen kuuluvien mieleen, sentähden että vanha sana on niin paikallaan, että tulevaisuuden toivo on aina naisissa, äideissä. Jollei ensin tule oikeita äitejä, ei tule oikeita lapsiakaan.